

Hồi Thứ Hai Mươi Bảy

NHÂN DIỆN PHẬT TÂM

Quả nhiên, trung niên nho sĩ thấy chưởng phong của Hàn Tiểu Tranh thanh thế đáng sợ, y chẳng dám chậm trễ, vội xuất một chưởng, đồng thời thân mình lách qua tránh đi!

“Bùng” một tiếng, hai luồng chưởng phong tương tiếp, lập tức chấn động khiến đĩa bát đồ vật trong tiệm mì bay tứ tung, rớt vỡ đầy đất!

Hàn Tiểu Tranh thừa cơ hội mau chóng kiểm soát chân hữu của mình! Không xem còn đỡ, vừa nhìn thấy, chàng nổi cơn thịnh nộ, chỉ thấy bắp chân hữu của mình bị vật bén nhọn rạch một vết dài, máu tươi ứa ra không ngớt!

Không dẫn được, chàng la lớn:

– Thực ti tiện! Người đã nói không dùng binh khí kia mà?

Trong cơn phẫn nộ, chàng tung mình lao đến, một luồng nội gia chân lực mãnh liệt vô cùng từ lòng bàn tay chàng ào ạt tuôn ra!

Nhất thời như có một trận gió cuốn đến trong tiệm mì.

Trung niên nho sĩ ngấm ngầm kinh hãi, không dám trực tiếp đón chưởng, hai chân điểm một cái, phi thân lên không như một cánh diều. Thân giữa lưng chừng, tay hữu y ở trước mặt phát một chưởng, nóc tiệm mì bị thủng ngay một lỗ lớn, thân mình y bay qua lỗ ra ngoài!

Chưởng phong của Hàn Tiểu Tranh đánh hụt người, “ầm” một tiếng lớn trúng phải bàn bát tiên, lập tức vỡ vụn!

Một thuộc hạ Vô Nhai Giáo rú lên, thì ra y mãi mê theo dõi cuộc ác đấu giữa hai người, không để ý bị một mảnh gỗ vụn văng ra cắm sâu vào vai y!

Hàn Tiểu Tranh hú một tiếng, cũng nhảy lên không, vừa lúc trung niên nho sĩ lộn mình đánh xuống một chưởng. Lần nay y đoán thế nào Hàn Tiểu Tranh cũng nhảy qua nóc nhà theo y, nên vận hết công lực vào chưởng này.

Hàn Tiểu Tranh vừa vượt qua lỗ hổng liền cảm thấy hiểm họa từ trên ập xuống, trong bụng mắng thầm: “Âm hiểm thực!”

Chẳng dám trù trừ, chàng vận khí đan điền, chân khí đưa theo ý niệm, dòn lên bàn tay thoát ra!

Đây là Thiên Cơ Thần Công tầng thứ hai, “Nhân Diện Phật Tâm”.

“Bình” một tiếng, hai luồng chưởng phong đụng nhau, sức ép đánh tan cả nóc tiệm mì!

Trung niên nho sĩ bị công lực Thiên Cơ Thần Công đánh trúng, thân mình không tự chủ được bay đi mất năm, sáu trượng! Y chỉ cảm thấy đau nhói ở ngực, máu trào

lên, y cố gắng dần xuống nhưng vẫn không giữ được, ộc ra một búng máu tươi!

Phần Hàn Tiểu Tranh bị đối phương phục chưởng, sức ép quá lớn khiến chàng rơi xuống lại. Lúc chưa chạm đất chàng vội vận khí chống võ kiếm xuống đất làm tâm điểm, quay hết mười mấy vòng mới giải hóa sức ép của luồng chưởng kia, khiến chàng tháo mồ hôi!

Đột nhiên chàng phát hiện có một thuộc hạ Vô Nhai Giáo đang cầm một cây huyền thiết côn đánh vào kiếm của chàng đang cắm nơi tảng đá mài. Hàn Tiểu Tranh chửi thề, vội vươn tay cầm võ kiếm đâm vào lưng kẻ kia.

Bởi võ kiếm rộng ở giữa cho nên phát ra tiếng vút vút khi đang bay, khiến kẻ kia giật mình. Y bỏ mặc vụ hủy kiếm của Hàn Tiểu Tranh, lập tức quét côn ra phía sau! Nào ngờ chẳng nghe thấy tiếng binh khí chạm nhau!

Giật mình, y chợt cảm nhận một luồng kinh phong tạt ngang, muốn tránh thì đã chậm một bước, cảm y bị đánh vỡ!

Thì ra lúc Hàn Tiểu Tranh rút võ kiếm ra, thân mình cũng bay lên, công lực của chàng giờ đã đáng sợ, nên thu phát tùy ý, vừa lúc võ kiếm sắp đụng đối phương liền thu về, do đó thiết côn của đối phương đánh hụt!

Chàng thừa lúc đối phương bỏ ngõ, phi cước đá ngay cầm y! Hàn Tiểu Tranh nghĩ thầm: “Người đã dùng binh khí, vậy ta cũng không nhân nhượng nữa”.

Chàng rút kiếm ra, vừa lúc trung niên nho sĩ đáp xuống, sắc diện y có phần nhợt nhạt song thân thủ vẫn linh hoạt nhảy bén! Hàn Tiểu Tranh nhân lúc y chưa kịp đứng vững bèn tấn công liên tục, chiêu tiếp chiêu áp đảo!

Trung niên nho sĩ cứ lui dần!

Hàn Tiểu Tranh lấy làm lạ, không hiểu sao trung niên nho sĩ vẫn chưa lộ binh khí! Bởi bị thương ở chân nên Hàn Tiểu Tranh quả quyết rằng y nhất định có đeo vũ khí theo mình, đã mấy lần chàng có thể đá thương trung niên nho sĩ, nhưng chàng bỏ qua cơ hội vì muốn chờ đối phương xuất binh khí! Song phương giao đấu trong tiệm mì đồ nát, chẳng bao lâu đã lên hơn hai trăm chiêu!

Chân hữu của Hàn Tiểu Tranh vì mất máu khá nhiều, đã bắt đầu tê dại, rất bất lợi cho chàng, nhưng đối phương vẫn dùng tay không đấu với chàng!

Hàn Tiểu Tranh bức tức, kiếm quang lập tức rực lên, dưới ánh nguyệt cơ hồ có một vùng sáng đang chuyển động!

Trung niên nho sĩ biến sắc, đột nhiên tay hữu tạt ngang, đánh thẳng vào trước ngực Hàn Tiểu Tranh.

Lúc ấy nếu Hàn Tiểu Tranh đưa ngang kiếm đỡ, đương nhiên có thể chặn lại thế công này, nhưng chàng ước đoán dù đối phương giương thẳng cánh tay cũng cách xa vùng ngực của chàng cỡ năm tấc, nên chẳng thể đá thương chàng được!

Do đó chàng chưa phòng thủ, lại vận kiếm tấn công mạn sườn bên hữu của trung

niên nho sĩ. Ngay lúc ấy phát sinh một chuyện ngoài sự tiên liệu của Hàn Tiểu Tranh!

Khi đầu ngón tay của trung niên nho sĩ giương ra hết mức, chỉ nghe một tiếng động khẽ, từ đầu ngón tay đột nhiên bắn ra một đạo ánh sáng!

Móng tay dài năm, sáu tấc! Thì ra y để móng tay dài đã hơn hai mươi năm, chăm sóc rất kỹ. Bình thường móng cuộn lại người ngoài không biết, ngón giữa cùng ngón trỏ mỗi ngón một móng dài, không khác chi một đôi đoản kiếm! Nếu bị đâm trúng hẳn gây đổ máu.

Hàn Tiểu Tranh giờ mới hiểu vết thương nơi chân chàng không phải do binh khí gây ra, song trước mắt tình hình không cho phép chàng suy nghĩ thêm, “chỉ kiếm” của trung niên nho sĩ sắp vẽ một lỗ trên ngực chàng!

Thân mình Hàn Tiểu Tranh đột nhiên phát ra tiếng xương cốt rắc rắc, chàng tránh ra sau với một tư thế không đẹp mắt nhưng nhanh cực kỳ!

“Xoạt” một tiếng, “chỉ kiếm” rạch ngang ngực chàng, xuyên thủng áo thành một vết máu!

Trung niên nho sĩ chẳng ngờ thế đánh này cũng bị Hàn Tiểu Tranh tránh được, bất giác y vừa sợ vừa giận, vội thi triển liên hoàn chỉ kiếm tấn công tiếp.

“Chỉ kiếm” tuy không bén nhọn như các loại kiếm khác, so ra lại ngắn hơn, nhưng nó có một ưu thế mà kiếm thường không bì được, đó là sự chuyển động linh xảo!

Mỗi một biến hóa của “chỉ kiếm” đều tùy theo tư thế ngón tay đang cong hay duỗi, hiển nhiên điều này xảy ra rất nhanh, vừa có ý thì hầu như lập tức có thể vận động ngón tay phát chiêu.

Trung niên nho sĩ đã khổ luyện đôi “chỉ kiếm” này trên hai mươi năm, dĩ nhiên đã đến mức thượng thừa, bình thường ít khi dùng đến, bởi đối với đa số người, y không cần xuất “chỉ kiếm” cũng thanh toán xong. Nay cả hai “chỉ kiếm” phát động, thì quả là điều hiếm có!

Hàn Tiểu Tranh nhất thời chưa thích ứng được lối đánh cổ quái như thế, chàng chưa dám phản kích, đành chịu sự áp đảo của “chỉ kiếm”.

Hơn mười chiêu sau đó, Hàn Tiểu Tranh hú một tiếng, từ tay chàng lóc lên một luồng kiếm quang sáng rực!

“Chỉ kiếm” lập tức bị cắt đứt một đoạn.

Trung niên nho sĩ gầm lớn, ra vẻ cực kỳ phẫn nộ, như thể y đã bị chém đứt ngón tay chứ không phải móng tay!

Kỳ thực bất luận là ai, khi vật mang theo mình đã hai mươi mấy năm đột nhiên bị người hủy đi, tất sẽ phản ứng rất kịch liệt, dù vật đó có nhỏ nhoi tầm thường đến mức nào chẳng nữa... Trung niên nho sĩ cũng thế. Móng tay trở bỗng cụt đi quá nửa, trong lòng y tiếc vô cùng! Kể khác chẳng thể nào hiểu được tâm tình y lúc ấy, đó là

một niềm phần nộ gần như tuyệt vọng!

Cơn giận ấy khiến chiêu thức của y trở nên khốc liệt điên cuồng hơn, hầu như mỗi chiêu đều liều chết bạt mạng!

Sát khí bùng vầy!

Song phương cùng ý thức mức nguy hiểm cao thêm, cơ hội tử vong cũng gia tăng!

“Phập” một tiếng, thanh âm của trường kiếm uống máu!

Trung niên nho sĩ vắng đi như điều đứt dây, trước ngực máu bắn ra một đóa hoa! Hàn Tiểu Tranh đuổi theo như một cái bóng.

Khi trung niên nho sĩ vừa rơi xuống đất, chưa kịp ngồi dậy, kiếm của Hàn Tiểu Tranh đã kề ngay yết hầu của y! Chúng thuộc hạ đồng biến sắc.

Hàn Tiểu Tranh từ trong mình lấy ra một mảnh vải trắng vấy máu, lạnh lùng nói:

– Các hạ nhận ra vật này chẳng?

Trung niên nho sĩ sắc mặt nhợt nhạt, không nói tiếng nào! Thuộc hạ của y lập tức bao vây Hàn Tiểu Tranh, song không dám thu hẹp vòng vây, bởi sợ chàng lấy tính mệnh chủ nhân của họ! Sắc mặt Hàn Tiểu Tranh cũng tái như trung niên nho sĩ, chàng cười nhạt:

– Ta biết người không chịu nói, bây giờ chẳng giết người làm gì, bởi võ công người không đủ cao, chưa đủ năng lực cướp người từ tay Thần Thủ, lại trốn thoát khỏi tay ta!

Trung niên nho sĩ tỏ ra hết sức kinh ngạc! Bỗng y lên tiếng:

– Bây giờ ta mới... mới hiểu hai... hai chúng ta như... như hai kẻ ngu đấu với nhau.

Không chờ Hàn Tiểu Tranh mở miệng, y tiếp tục nói:

– Người... người đương nhiên không thừa nhận điểm... điểm này, bởi người đã thắng.

Mỗi chữ phát ra là một việc không dễ dàng cho y, nhưng y vẫn muốn nói, gần như sau mỗi câu nói thì miệng y đều ứa máu tươi!

Trên mặt y hiện lên một nụ cười hơi có vẻ chế nhạo, không biết y đang cười Hàn Tiểu Tranh hay chính mình.

Một chút ngờ vực thoáng qua trong mắt Hàn Tiểu Tranh rồi mất hút như sao băng chìm vào bóng đêm.

Giọng chàng vẫn lạnh nhạt:

– Dù việc này không phải do người làm, song chắc chắn cũng là do người trong Vô Nhai Giáo các người, do đó với thân phận đường chủ người cũng phải chịu trả một giá!

Một đạo hàn quang xẹt ngang, “chỉ kiếm” còn lại của trung niên nho sĩ cũng lập tức bị cụt đi, sắc diện y càng tái thêm, như một cái xác đã mất sự sống!

Hàn Tiểu Tranh quay mình, chẳng nói câu nào chỉ đi về phía trước, cơ hồ hoàn toàn không chú ý đến vòng gươm giáo sáng lấp lánh đang bao vây tứ phía.

Bốn bóng người từ các hướng khác nhau cùng phóng về phía Hàn Tiểu Tranh. Thân mình cả bốn chưa kịp chạm đất đã văng ngược trở ra, mỗi người đều bị trọng thương! Hàn Tiểu Tranh không hạ sát họ chỉ vì chàng biết rõ một điều, giết chết một người thì đối phương chỉ mất một, nhưng đánh trọng thương một người, đối phương thiếu đi ít nhất hai người bởi phải có một kẻ lo cứu chữa người bị thương.

Hàn Tiểu Tranh không hiểu sát, do đó chàng chọn cách thứ hai. Song máu tươi lắm lúc không ngăn được sự phẫn nộ của kẻ khác, thậm chí càng đốt cháy thêm ngọn đuốc căm thù!

Lại có thêm vài bóng người lao đến, bạt mạng tấn công Hàn Tiểu Tranh! Chàng thở dài, không tưởng được đám thuộc hạ kia trung thành cùng đường chủ như thế.

Chính vì điểm này, Hàn Tiểu Tranh lại nường tay, chỉ đánh họ bị thương!

Trung niên nho sĩ lên tiếng khàn khàn ra lệnh thủ hạ ngưng đánh! Tuy y bị trọng thương, nhưng thanh âm vẫn có uy, bọn thuộc hạ quả nhiên y lời dừng lại.

Trung niên nho sĩ thở dốc nói cùng Hàn Tiểu Tranh:

– Đa tạ các hạ thủ hạ lưu tình, xem ra... các hạ chẳng phải ác nhân, e rằng chúng ta đã hiểu... hiểu lầm nhau...

Giọng nói của y rất thành khẩn, Hàn Tiểu Tranh bất giác chùng lòng, nhưng chàng vẫn im lặng, thông thả bỏ đi. Nho sĩ nhìn theo, dăm chiêu suy nghĩ.

Các thuộc hạ còn lại vội lo săn sóc những kẻ bị thương. Thương thế toàn bị kiếm đâm, do đó việc băng bó không mấy khó khăn, chỉ cần chữa thương đầy đủ là không lo ảnh hưởng đến tính mạng.

Bỗng trong bóng tối vang lên một thanh âm lạnh lẽo, phảng phất như từ địa ngục vọng lên:

– Không cần chữa thương làm gì, vì tất cả các người sẽ chết!

Vừa dứt tiếng liền có tám bóng đen hiện ra từ trong bóng tối, trong tay mỗi người đều mang một thanh kiếm mỏng!

Những kẻ còn sức chiến đấu của Vô Nhai Giáo lập tức chộp lấy binh khí của mình, còn kẻ bị thương cũng xiết chặt binh khí trong tay!

Nhưng đấy chỉ là chuyện vô bổ! Họ chỉ là giáo chúng tầm thường, còn đường chủ của họ thì cử động cũng khó khăn, nói gì đến giao đấu!

Kiếm quang bay lượn! Máu nhuộm tư bề!

Vầng nguyệt không biết từ lúc nào đã lặn đi mất, cơ hồ không nỡ nhìn cảnh máu đổ tanh hôi này! Mười bảy người đang sống trong chớp mắt chỉ còn lại một!

Kẻ duy nhất còn sống lại là lão lùn mập Hồ Cổ Nguyệt!

Hiển nhiên Hồ Cổ Nguyệt cũng kinh sợ trước thủ pháp sát nhân cực kỳ nhanh gọn, cái đầu to của y chừng như thu nhỏ bớt chút ít vì quá sợ!

Mặt Hồ Cổ Nguyệt nở một nụ cười cầu tài:

– Bất luận thế nào, Bốc Thuyết cũng không bao giờ thấu rõ tại sao mình chết!

Trung niên nho sĩ chính là Bốc Thuyết.

Tiếng nói tựa như từ địa ngục lạnh lẽo vọng lên:

– Thứ như ngươi cũng dám gọi tên họ của người ấy sao?

Hồ Cổ Nguyệt biến sắc, vội cung kính đáp lời:

– Dạ dạ... tiểu nhân không xứng đáng... không dám!

– Kỳ thực có khá nhiều kẻ chết không minh bạch, Nhậm Đạt chẳng phải là một đó sao?

Hồ Cổ Nguyệt cười mơn:

– Hắn chết cũng có chút giá trị.

– Bất kể là ai, chết đi cũng có chút chỗ dùng, người cũng vậy!

Trên mặt Hồ Cổ Nguyệt thoáng hiện sự kinh hoàng:

– Lão nhân gia lại nói chơi rồi.

Thanh âm kia vẫn lạnh như băng:

– Người xem ta có chút bỡn cợt gì chẳng? Người tưởng mình còn tiếp tục sống được à?

Mắt Hồ Cổ Nguyệt bỗng hiện ra một màu tối ảm đạm như màu của tử vong! Đột nhiên lão kinh ngạc nhìn đằng sau đối phương:

– Ủa, tại sao hắn trở lại?

Nói xong lão vụt tung mình lộn ngược ra sau! Động tác này lão đã dùng toàn bộ nội công của mình nên tốc độ nhanh vô cùng!

Hồ Cổ Nguyệt tưởng đối phương nghe lời lão, sẽ nghĩ rằng Hàn Tiểu Tranh quay trở lại. Rất tiếc đối phương chỉ cười nhạt nhìn Hồ Cổ Nguyệt lộn ngược ra sau như kinh cung chi điêu! Nhìn lão cũng giống như chim đã bị cột hai chân mà vẫn không biết còn cố sức trốn thoát.

Hồ Cổ Nguyệt đề khí mấy bận, đã bằng mình ra ngoài mười mấy trượng! Đây là lần đầu tiên lão vận dụng tối đa khinh công của mình.

Khi lão sắp biến mất ở một góc xa, chợt nghe trong góc vang lên một thanh âm như ma quỷ:

– Người còn trốn được sao?

Hồ Cổ Nguyệt nhũn người khụy xuống đất, như thể gân cốt toàn thân lão ngay giây phút ấy đã bị rút ra.

Chỗ lão qui xuống là một cái hồ đầy nước đọng hôi thối, bên trong hồ có vật màu đen nửa chìm nổi. Song đối với Hồ Cổ Nguyệt, chuyện đó chẳng có ảnh hưởng gì, bởi một kẻ sắp chết đâu còn để ý đến mình đang nằm nơi đâu.

Thanh âm kia lạnh nhạt vang lên:

– Ta chưa hạ sát người ngay, bất quá chỉ vì ta cần người chạy thêm một đoạn đường nữa mới chết được.

Hồ Cổ Nguyệt không nói được tiếng nào, nỗi khiếp sợ tử vong như một đôi tay to lớn xiết chặt yết hầu của lão, khiến lão không thốt được một chữ!

Tiếng cười lạnh lẽo cất lên, hàn quang lóe rực, nỗi kinh hoàng của Hồ Cổ Nguyệt cũng chấm dứt.

Nơi yết hầu của lão có một lỗ ứa máu! Thân hình lão ngã ra sau như cây bị đốn, khiến nước đọng trong hồ văng tứ phía!

Máu dù đổ đến đâu, khi hòa lẫn nước bùn cũng không còn phân biệt được nữa, cũng như một kế hoạch kinh khủng, được hoàn tất trong bóng tối thì rất khó làm sáng tỏ!

Nhóm người từ trong bóng tối xuất hiện như u linh, sau khi hạ sát tất cả mọi người, bèn biến mất trong đêm như bóng ma!

O0o

Sau khi từ chỗ Bốc Thuyết bỏ đi, Hàn Tiểu Tranh bất giác cảm thấy hoang mang, chàng không biết cứ theo cách này có tìm được A Vân hay chẳng.

Dĩ nhiên, chỉ là hoang mang trong chốc lát. Hàn Tiểu Tranh nghĩ thầm: chỉ cần có mục tiêu, chàng sẽ không còn cảm giác mất phương hướng nữa!

Ngủ một giấc ngon rồi tỉnh sau, đó là ý nghĩ của Hàn Tiểu Tranh trong lúc này, song chàng nào biết lắm lúc phiền não đeo theo mình, đến cả một toan tính nhỏ nhỏ như thế cũng khó thực hiện được.

Hàn Tiểu Tranh trở về quán trọ, tắm rửa qua loa, băng vết thương nơi đùi, rồi nằm xuống đánh một giấc.

Đến khoảng canh ba, đột nhiên chàng bị một loạt thanh âm kỳ lạ đánh thức, “bộp bộp bộp bộp”, tựa như tiếng nổ của đậu rang.

Đêm khuya như vậy đương nhiên không ai rang đậu.

Vậy đó là thanh âm gì? Hàn Tiểu Tranh mở mắt ra, hít một hơi, bỗng ho sặc sụa! Trong phòng khói tụ dày đặc!

Hàn Tiểu Tranh ngồi bật dậy, chàng nhận ra thanh âm ấy là tiếng gỗ cháy!

– Cháy nhà!

Hàn Tiểu Tranh vừa hô lớn, vừa chạy đến cửa kéo mạnh, nhưng cửa không mở!

Hàn Tiểu Tranh vội sờ quanh tìm then cửa, nào ngờ cửa không cài then, có nghĩa

là cửa bị khóa từ phía ngoài chăng?

Chàng phóng cước đạp mạnh, cánh cửa văng ra vỡ tung. Chàng mau chóng quay lại mặc y phục vào, cầm lấy kiếm phi thân qua cửa ra ngoài!

Ra đến ngoài Hàn Tiểu Tranh mới thấy cả tòa lâu bị lửa cháy bùng bùng, khói bốc mù mịt!

Điều kỳ quái là chủ quán và người làm đều đứng ở hậu viện, chẳng kêu cứu chỉ đứng im lặng nhìn ngọn lửa lớn, trong tay họ cũng chẳng cầm đồ tát nước cứu hỏa!

Chỉ có một kẻ người làm vác một bao lớn, xem ra có vật nặng bên trong. Tại sao họ không cứu hỏa? Lại đứng im nhìn lửa cháy?

Hàn Tiểu Tranh kêu lớn:

– Tại sao các người không cứu hỏa?

Chưởng quán nhìn chàng, bình tĩnh lên tiếng:

– Tại sao ta phải cứu hỏa? Ngọn lửa này do chính tay ta châm mà!

Hàn Tiểu Tranh mở to mắt, chàng không ngờ được điều ấy, kinh ngạc hỏi lại:

– Tại... sao lại như vậy?

– Vì ta muốn đốt chết một kẻ!

– Ai?

Hàn Tiểu Tranh không thể không hỏi, song chàng hơi đoán biết được chuyện này! Chưởng quán bình tĩnh nói:

– Người!

Hàn Tiểu Tranh cũng đoán như thế, nhưng nghe từ chính miệng chưởng quán, vẫn làm chàng giật mình!

– Tại sao người muốn đốt chết ta?

Giọng nói của chưởng quán bỗng không còn bình tĩnh, mà mang đầy sự phẫn nộ:

– Ta phải đốt chết người, bởi ta không giết được người, cũng không kịp tìm độc được thuốc cho người chết, muốn tạo cơ hội hại chết người nhưng ta chưa nghĩ ra, nên ta chỉ có cách phóng hỏa tiêu diệt người!

Hàn Tiểu Tranh không hiểu tại sao một chưởng quán không quen biết lại căm thù chàng như vậy! Không hiểu, tất phải hỏi!

– Tại sao ư? Người muốn biết tại sao? Được... được, người đến đây, ta nói cho người rõ!

Gương mặt chưởng quán dưới ánh lửa dường như cau lại.

Hàn Tiểu Tranh nghe thấy sau lưng tiếng lửa cuồn cuộn, chàng muốn bảo chưởng quán hãy dập tắt lửa rồi nói sau, nhưng chàng chỉ nghĩ bụng, ngoài mặt vẫn bước đến phía chưởng quán.

Y đăm đăm dán mắt nhìn Hàn Tiểu Tranh, quán trọ bốc cháy y không hề để ý,

Hàn Tiểu Tranh nhận ra sát khí trong mắt y! Nhưng loại sát khí này quá lộ liễu do đó hóa ra không nguy hiểm.

Thực sự nguy hiểm, là khi sát khí ẩn tàng rất kín, đến mức đối phương không nhận ra đó là sát khí. Hàn Tiểu Tranh đến bên chưởng quản.

Nét mặt y đánh lại:

– Người đưa tai ra ta nói cho nghe.

Hàn Tiểu Tranh đưa đầu ra.

Tay hữu đang chấp sau lưng của chưởng quản đột nhiên vung ra! Trong tay y có một con dao phay, ánh dao vẽ một đạo ánh sáng, đâm vào đầu Hàn Tiểu Tranh!

Dao xuất rất nhanh, nhưng chỉ nhanh đối với nhà bếp, dùng cách này giết người thì kể như quá chậm.

Hàn Tiểu Tranh đưa tay hữu kẹp dao bằng hai ngón tay, chàng đã nhìn ra chưởng quản không biết võ công!

Y cố sức rút dao ra, đến toát mồ hôi cũng chưa được!

Hàn Tiểu Tranh thở dài, vận lực đoạt dao, khiến chưởng quản thụt lui mười mấy bước, té xuống đất!

Bỗng y la lớn:

– Người giết ta đi, giết luôn ta đi!

Hàn Tiểu Tranh nhú mày:

– Tại sao ta phải giết người?

– Người không giết ta, ta sẽ tìm cách giết người, ai hại đường chủ của ta, ta sẽ liều chết với hắn!

Đường chủ? Người như y cũng có đường chủ? Hàn Tiểu Tranh muốn bật cười. Chàng lạnh lùng nói:

– Ta đã từng giết người, nhưng ta chưa giết đường chủ nào cả!

Chưởng quản cười nhạt:

– Chuyện người làm rồi không dám nhận ư? Vậy có phải hảo hán gì? Có khác gì người thải phân ra rồi nuốt lại?

Hàn Tiểu Tranh nghe y chửi những lời khó nghe, cũng nổi nóng, song nghĩ lại y không biết võ công mà thí mạng xuất thủ hại chàng, nhất định là có ẩn tình. Chàng bèn dần cơn giận, trầm giọng nói:

– Người cứ nhất định bảo ta giết đường chủ của người, vậy dẫn ta đến xem mặt được chăng?

– Hừ! Làm sao ta tin lời người? Ai biết người định âm mưu ác độc nào khác nữa? Việc người làm hôm qua, chẳng lẽ qua một đêm đã quên mất sao? Người có gan cứ giết ta đi! Bây giờ không giết, sẽ không có cơ hội nữa, đợi huynh đệ của ta đến, chúng

ta sẽ hạ người!

Hàn Tiểu Tranh giật mình hỏi:

– Đêm qua? Chẳng lẽ y đã chết?

Chưởng quân cao giọng mắng:

– Thúi lắm! Nhất kiếm xuyên tâm sao không chết được? Đừng giả vờ thương tiếc.

Tâm ý Hàn Tiểu Tranh trầm xuống. Ngay lúc ấy, gần đó có tiếng người kêu lớn:

– Lão Giá! Tiểu tử sát hại đường chủ ở đâu?

Chưởng quân lớn tiếng đáp:

– Ở đây!

– Tiểu tử chưa bỏ chạy ư? Đúng là gan chó cũng lớn!

Giữa tiếng nạt lớn, có vài chục người từ ngoài sân quán trọ tiến vào! Kẻ cầm đầu cao lớn như một tòa Thiết Tháp, trong tay cầm một cây cừ hoàn đại đao, thân đao vừa dày lại dài!

“Thiết Tháp” vừa bước vào liền gầm lớn:

– Tiểu tử đâu? Hãy xem một đao của ta chém hấn làm đôi!

Chưởng quân từ dưới đất vùng dậy, chỉ Hàn Tiểu Tranh kêu lớn:

– Hấn đó! Mau giết hấn để báo thù cho đường chủ!

Hàn Tiểu Tranh cười nhạt, trong bụng đoán chắc mình đã rơi vào bẫy.

“Thiết Tháp” gầm lớn, múa đại đao xông đến phía Hàn Tiểu Tranh. Y xem ra dũng mãnh, nhưng chàng vừa nhìn đã biết y chẳng có gì đáng kể.

Chàng đứng im chờ đao của “Thiết Tháp” sắp chém trúng đầu chàng, thân hình bỗng biến thế, sau đó “ầm” một tiếng, “Thiết Tháp” đã ngã xuống đất, cố gắng cách mấy cũng không ngồi dậy được, y tức quá rống lớn!

Những kẻ đến cùng “Thiết Tháp” đều rút binh khí ra, hung dữ tiến đến bao vây Hàn Tiểu Tranh. Nhưng họ còn yếu hơn cả “Thiết Tháp”, trong chớp mắt vài mươi người đã ngã xuống đất!

Đám người này võ công rất tầm thường, song võ miệng thuộc đệ nhất lưu, nằm la liệt dưới đất vẫn lớn tiếng mắng chửi, đủ kiểu thóa mạ, thẳng thừng tục tằn cũng có, châm chích khắc bạc cũng có... Hàn Tiểu Tranh nghĩ thầm: “Đám người này giết không đáng, đánh không đáng, thực là nhực đầu!”

Chàng bèn xuất thủ điểm á huyệt của cả nhóm, chúng nhân bị khóa miệng, đành giương mắt giận dữ nhìn chàng!

Hàn Tiểu Tranh cất tiếng:

– Ta cũng đường chủ các vị đúng là có giao đấu, nhưng ta không hề giết y, các vị tin hay không cũng mặc, sự thực là như vậy!

Nói xong, chàng bỏ đi, không thèm ngoái ngàng đám người kia nữa!

Hàn Tiểu Tranh rời khỏi quán trọ, trên đường đi chàng thấy không ít kẻ mang binh khí, hợp thành một nhóm bốn, năm người cũng có, đơn thân độc hành cũng có, đều đi đến quán trọ!

Đại đa số những kẻ này xem ra võ công tầm thường, song cũng có vài kẻ có vẻ hơn người.

Đi qua bốn, năm con lộ, Hàn Tiểu Tranh đếm được không dưới một trăm người, hiển nhiên các hướng khác cũng giống như vậy!

Hàn Tiểu Tranh nghĩ thầm, nếu chàng lúc này chưa rời khỏi quán trọ, e rằng sẽ khó thoát thân, mấy trăm người này dù võ công thua xa chàng nhưng cũng phải đối phó, huống chi xem tình thế, họ chỉ là những con chốt thí, kẻ cầm đầu hãy còn ở phía sau! Nếu chàng bị vây hãm, thì càng lâu càng tai hại thêm!

Hàn Tiểu Tranh thâm kinh ngạc trước tầm cỡ lớn lao của Vô Nhai Giáo!